

De engelske Fagforeninger.

Labour Statistics. Statistical Tables and Report on Trade Unions. Presented to both Houses of Parliament by Command of Her Majesty. 1887. London. (60 S. Folio.)

Et af de vigtigste Træk i Englands industrielle Historie i de sidste 60 Aar er, — hedder det i Indledningen til dette statistiske Tabelværk —, Arbejdets fremadskridende Selv-Organisation. Ingen Fremstilling af det engelske Folks Liv og Fremskridt vilde være fuldstændig, naar den ikke omfattede Fagforenings-Bevægelsen.

Nutidens Fagforeninger har et tredobbelt Formaal: De er Angrebs-Foreninger, forsaavidt de søger at erobre ny Fordele, ny Rettigheder; — de er Forsvars-Foreninger, forsaavidt de værger sig imod Forsøg paa at fravriste dem allerede erhvervede Fordele og Rettigheder; — de er Forsikrings-Foreninger, idet de forsikrer deres Medlemmer mod Arbejdsløshed, Sygdom og Alderdom.

Fagforeningerne er nu blevne en saa integrerende Del af det sociale Liv i England, at man har ondt ved at forestille sig, at Arbejdernes Ret til at slutte sig sammen er saa ung i England. Før 1824 var det ulovligt for Arbejderne at indgaa Foreninger.

Alligevel bestod der ogsaa før 1824 Arbejderforeninger i England; men de bestod i Modstrid med Loven, og det var en meget farlig Sag at inklade sig med dem. De bestod derfor som hemmelige Foreninger, og gennem hele det attende Aarhundrede finder man Spor af dem. »The London Consolidated Society of Bookbinders«, der bestaar endnu, har en uafbrudt Historie paa over 100 Aar, og nogle faa andre af de bestaaende Fagforeninger er ligeledes over 100 Aar gamle.

Mærkeligt er det, at disse hemmelige Foreninger, der bestod trods Loven, oprindeligt ikke tilsigtede Omstyrtinger af de gamle og Gennemførelsen af ny Love, men tværtimod havde til Opgave at kæmpe for de bestaaende Love!

Det var en Tid fuld af smaalig Lovgivning, fuld af alle mulige Indskrænkninger. Love søgte at ordne næsten ethvert Forhold mellem Kapital og Arbejde. En Lov forbød Arbejderne at rejse fra By til By for at søge Arbejde. En Lov truede udlærte Haandværkere, der tog Arbejde hos en udenlandsk Arbejdsgiver, med Slaveri, og denne Lov ophævedes først i 1825. Love bestemte Arbejdsdagens Længde og hvormeget Arbejdsgiverne skulde give og Arbejderne modtage i Løn. Men i Praxis opdagede Arbejderne, at den af Loven fastslaaede Arbejdsløn ikke altid betaltes. De opdagede, at Loven blev omgaaet paa saa mange forskellige Maader, at de følte sig tilskyndede til at slutte sig sammen for at tvinge Arbejdsgiverne til at — lyde Loven. Paa den anden Side gjorde Arbejdsgiverne deres yderste for at indskærpe de Love, der forbød Arbejdernes Sammenlutning.

Saaledes er det let at forstaa, at Sammenstødene mellem Kapital og Arbejde dengang var hyppige og voldsomme. I Begyndelsen af dette Aarhundrede var Arbejdernes Kaar for en stor Del i yderste Grad elendige. Dampens og Maskinernes Indførelse, der jo til sidst blev en saa stor Velsignelse for Alle, rev i Begyndelsen Tusinder af Arbejdere ud af deres Stilling. Trods alle Vanskeligheder maatte Arbejderne dog se selv at forbedre deres Stilling. Fra 1824 ophørte Arbejder-Foreningerne at være ulovlige; de blev nu taalte, — men heller ikke mere; nogen Beskyttelse nød de ikke; endog de Midler, de indsamlede i understøttende og velgørende Øjemed, havde for Domstolene ingen »legal status«. Og at organisere en Strike var fremdeles en farlig Sag. Striker faldt efter den gamle Sædvaneret-Fortolkning ind under Begrebet »Sammen sværgelse«, og ethvert Foreningsmedlem, der fik en Arbejdsnedlæggelse sat i Stand, skulde i Følge denne Fortolkning straffes med Transportation.

Den større Frihed, Arbejderne opnaaede i 1824, var paa ingen Maade til Skade for Staten, — tværtimod. Saalænge Foreningerne var ulovlige, var de

nødte til at arbejde i det Skjulte, og deres Ledere var S sammensvorne. En naturlig Følge heraf var det, at Strikerne, naar de fandt Sted, ofte blev til Tumulter, og ikke sjeldent karakteriseredes ved en Misagtelse af Liv og Ejendom, som Nutidens Arbejdsstridigheder ikke kender noget til. Da man befriede Fagforeningsmændene fra deres tidligere »social disability«, blev de bedre Borgere. De arbejdede nu aabenlyst, ikke mere i det Skjulte; de kom under Indflydelse af den offentlige Mening, der har indvirket mildnende og rensende paa de gamle Fremgangsmaader. Og paa sin Side er den offentlige Mening bleven ændret og klarere ligeoverfor Fagforenings-Bevægelsen.

Grundtanken i den hele Fagforenings-Bevægelse er den, at ved Hjælp af en enig, samlet Optræden vil Arbejderne kunne opnaa Resultater, som de ikke vilde kunne opnaa, naar de optraadte hver for sig. I Vedtægterne for »the Friendly Society of Iron Founders« hedder det saaledes: »Dette Selskabs Formaal er at samle et Fond til Understøttelse af Selskabets arbejdsløse Medlemmer, til gensidig Understøttelse af Medlemmer i Tilfælde af Sygdom, Ulykkestilfælde eller Alderdomssvaghed, og til at støtte Medlemmernes Fag-Interesser og almindelige Velfærd.« Og i Fortalen til Vedtægterne forklares det nøjere: »Selskabet stiftedes i 1809. Hvad dets Stiftere navnlig havde for Øje var dette: en systematisk Organisation og Ønsket om i Faget at faa dannet et Baand af Broderlighed og Medfølelse, saa at de, der ved ærligt Arbejde tjente Livet i denne bestemte Gren af Industrien, vilde, naar de var forenede, med bedre Held kunne kæmpe imod Kapitalens utilbørlige Overgreb, end de vil kunne gøre det, naar de optræde enkeltvis. Det følte som en Nødvendighed, at der sattes en Grænse for (eller at i alt Fald et Forsøg skulde gøres i den Retning), en Grænse for disse stigende Udpresninger, der altid finder Sted, naar Magten til at føre dem igennem tilfældigvis falder i Hænderne paa samvittighedsløse Mænd; — det følte som en Nødvendighed at opnaa og bevare, saa vidt muligt, denne ønskelige og fornuftige Ordning: *a fair day's pay for a fair day's work*. Den eneste Vej, ad hvilken disse Formaal kunde opnaas, var Dannelsen af en Forening, der vilde bringe Arbejderen i en Stilling, hvor hans Ret til at blive behandlet som et forstandigt

Væsen, ikke blot som en Vare-Balle, vilde komme til at blive anerkendt. Vi beklager Alle Stridigheder i Faget og Striker, og ønsker, saa vidt muligt, at undgaa dem. Det sommer sig for os omhyggeligt at udgranske Aarsagerne til Uro, og at prøve ethvert Middel til med det Gode at fjerne dem, samtidigt kommende i Hu hvad vi skylder baade os selv og vore Brødre blandt Arbejdere hver for sig, og desforuden i Forening udgranskende vort Samfunds bedste og sandeste Interesser.« — De her nævnte Formaal er i Almindelighed Fagforeningernes Formaal; deres Vedtægter afviger i Grunden ikke væsentligt fra hverandre, om end Ordene kan være lidt forskellige, og navnlig ofte de Indledninger, hvormed Vedtægterne er forsynede, kan være holdt i lidt forskellig Tone. — snart lidt mere aggressive i Udtrykkene, snart fulde af Ord som »broderlig Kærlighed«, »Agtelse for Lov og Orden«, »Disciplin«, »Taalmodighed« osv. osv. Og de pæne, fredelige Ord har ikke været Mundsvejr. Efterhaanden som Fagforeningerne er voxede op, er Ro og Orden i Industrien taget til. Striker kan naturligvis ikke helt undgaaes, — men Fagforeningerne gør, hvad de kan, for at forebygge dem, og for at give dem et roligt Forløb, naar de ikke kan undgaaes.

Lovgivningen har ogsaa støttet Fagforeningerne, og nu staar Arbejdernes Foreninger paa lige Fod med Arbejdsgivernes, og de modstaaende Magter mødes nu i Voldgifts- og Forligsretter og udjævner i Venskabelighed mange af de Stridigheder, der tidligere blev udkæmpede med Magt. Det er navnlig i de sidste to Aartier, at Lovgivningen har støttet Arbejdernes Foreninger: Indtil 1869 var disse kun taalte af Loven; de nød ingen legal Beskyttelse, og stod i det Hele temmeligt hjælpeløse ligeoverfor uhæderlige Funktionærer. 1865 nedsattes en Regeringskommission, der skulde undersøge deres Forhold; — der kom saadanne Ting for Dagen, at Kommissionen anbefalede Vedtagelsen af ny Love, der kunde yde Foreningerne og deres Midler mere Beskyttelse. 1869 tog Lovgivningen Tilløb til et Skridt fremad, og 1871 udkom en »Trade Union Act«, der dog ikke gjorde Fyldest, og som Mundella 1876 fik ændret ved sin »Trade Union Act Amendment Act«. Derefter er Fagforeningerne i det Hele taget anerkendte i Storbritannien. Samtidigt ophævedes den gamle

»Master and Servant Act«, efter hvilken en Arbejder kriminelt forfulgtes og straffedes med Fængsel for Kontraktbrud, medens Arbejdsgiverne kun civilretligt kunde forfølges for den samme Forseelse. Denne Ulighed ophævedes ved »the Conspiracy and Protection of Property Act«, efter hvilken der ikke mere kan skrides ind imod dem, der organiserer en Strike under Paaberaabelse af Sædvanerettens Bestemmelser om »Sammensværgelse«. Saaledes er de britiske Fagforeninger efterhaanden naaede frem til Frihed og til Ligeberettigelse med andre industrielle Foreninger.

Ser man hen til Foreningernes Organisation, falder Forskellen mellem det territoriale Omraade, de omfatter, først i Øjnene. Den store Masse af dem er rent lokale, omfatter kun en bestemt Egn eller endog kun en By; — men nogle omfatter hele Landet, og enkelte strækker deres Arme ud over Landets Grænser. Blandt disse sidste kan eksempelvis nævnes »the Amalgated Society of Carpenters and Joiners«, der ved Udgangen af 1886 omfattede 440 Filialer, hvoraf

338 i England,
 15 i Skotland,
 20 i Irland,
 25 i Amerikas Forenede Stater,
 6 i Canada,
 10 i New Zealand,
 22 i Avstralien,
 4 i Sydafrika.

»The Amalgated Society of Engineers« havde 432 Filialer, nemlig:

308 i England,
 42 i Skotland,
 14 i Irland,
 11 i Avstralien,
 3 i New Zealand,
 2 i Queensland,
 1 i Ostindien,
 1 paa Malta,
 7 i Canada,
 42 i Amerikas Forenede Stater,
 1 i Frankrig.

Blandt de Foreninger, der kun har Afdelinger indenfor Storbritanniens Grænser, er der dog dem, der

har 100, 200, 300, ja endog flere Filialer. Af de nysnævnte Foreninger havde den første ca. 26,000 Medlemmer, den sidste ca. 52,000. Hvormange Foreningsmedlemmer, der ialt findes, lader sig ikke sige; men paa den sidste Fagforenings-Kongres var der en Repræsentation for 633,000 Medlemmer.

De store Foreninger bestaar altsaa af lokale Filialer eller Afdelinger, »branches«; disse samles atter til »districts«, der staar under en Central-Bestyrelse. Alle Medlemsbidrag indbetales til den Afdeling, de paa-gældende Medlemmer sorterer under, og alle Understøttelser, hvortil Medlemmerne maatte være berettigede, udbetales dem af Afdelingen. Enhver Afdeling maa ogsaa, saavidt det behøves, yde Bidrag til Distriktet og til den samlede Forenings Centralbestyrelse til Bestridelsen af Udgifterne. Den samlede Forenings samlede Midler udjævnes hvert Aar mellem Afdelingerne i Forhold til det Antal af Medlemmer, de omfatter. De Afdelinger, der ikke er i Besiddelse af den Kapital, der svarer til deres Medlemstal, faar altsaa det Manglende tilskudt af de Afdelinger, hvis Kapital er større end Gennemsnitsstørrelsen. Naar en Afdeling har haft saa store Udgifter, at dens Midler er blevne opbrugte inden Udjævningstidens Indtræden, faar den Tilskud fra de bedre stillede Afdelinger. Alle Foreningens Midler kan altsaa benyttes paa et hvilket som helst Punkt, naar det drejer sig om Gennemførelsen af Foreningens Formaal. Indenfor visse Grænser styrer hver Afdeling sine egne Sager; men hvis den overskrider Vedtægterne, skrider Centralbestyrelsen ind. For at gøre det vanskeligt for Afdelingerne at bryde Vedtægterne, har ethvert enkelt Medlem Ret til at paakalde Centralbestyrelsens Tilsyn. Det paahviler enhver Afdelingssekretær den 1ste i hver Maaned at indsende til Centralbestyrelsen en nøjagtig Opgivelse af Tallet paa arbejdsløse, syge og alderdoms-understøttede Medlemmer ved Udgangen af den fore-gaaende Maaned. Ved Udgangen af hvert Fjerdingaar og (detailleret) ved Udgangen af hvert Aar skal Afdelingssekretæren indsende til Centralbestyrelsen — til Offenliggørelse — nøjagtig Oplysning om Afdelingens Indtægter og Udgifter i det forløbne Fjerdingaar eller Aar. De saaledes indsendte Beretninger fra den hele Forening cirkulerer mellem Afdelingerne til gensidig Oplysning. Aarsberetningerne fra nogle af Foreningerne

er hele Bind. Exempelvis kan det anføres, at den sidste Aarsberetning fra »the Amalgated Society of Engineers« var 408 Sider tyk.

I Reglen udgør Medlemsbidraget i de store Foreninger 1 sh. om Ugen; men hvis Bidraget viser sig at være utilstrækkeligt til at holde Forenings-Kapitalen ved den Minimums-Højde, som Vedtægterne forudsætter, sættes det i Vejret. Der er de Foreninger, hvor Medlemsbidraget gennem et længere Tidsrum har kunnet holde sig ved 2 s. 6 d. om Ugen. Lejlighedsvis udskrives der desforuden særlige Skatter for at komme syge eller arbejdsløse Medlemmer til Hjælp eller ogsaa for at understøtte andre Fagforeninger, der trænger til Hjælp.

Ikke alle Fagforeningerne understøtter i Tilfælde af Arbejdsløshed; — men for de Fagforeninger, der strækker sig over hele Landet, er Understøttelsen til de Arbejdsløse i Almindelighed endog den vigtigste Udgiftspost. Denne Hjælp betegnes paa forskellig Maade: snart kaldes den »unemployed benefit«, snart »out-of-work benefit«, snart »donation benefit«. Der er de Foreninger, som ikke understøtter, naar Manglen paa Arbejde skyldes en almindelig Forretningsløshed, men kun naar det paagældende Medlem rejser for at søge Arbejde eller naar han paa Grund af Stridigheder med Arbejdsgiveren mangler Arbejde. Saa betegnes Hjælpen i Almindelighed som »travelling relief« eller »dispute pay« eller »trade privilege money«.

Den Understøttelse, de forskellige Foreninger yder i Tilfælde af Arbejdsløshed, er meget forskellig. »The Amalgated Society of Engineers« giver i de første 14 Uger 10 sh. ugenlig, i de næste 30 Uger kun 7 sh., og i de følgende 60 Uger 6 sh. pr. Uge. Det bliver altsaa tilsammen 104 Uger (— kun i Undtagelsestilfælde understøttes i længere Tid for Arbejdsløshed —) og en Understøttelse paa næsten 20 Pd. St. i Løbet af det første Aar; — men efter at have modtaget fuld Understøttelse eller Understøttelse i hele Tidsrummet for Arbejdsløshed, maa der hengaa mindst 4 Uger, inden der atter gives det Medlem den Art Understøttelse. Men den Understøttelse, det nævnte Selskab yder, er exceptionelt høj. Dog er ogsaa de Foreninger, der yder langt mindre Understøttelse end de ovenfor anførte, nødte til at passe vel paa, at denne Art Hjælp

ikke misbruges; navnlig under »daarlige Tider«, der trækker i Langdrag, kan der let blive stillet meget store Fordringer til Foreningerne, som det kan være vanskeligt at honorere. Det forlanges da, at de arbejdsløse Medlemmer skal tage imod Arbejde, hvor det bydes dem. Byder der sig Arbejde til paa en anden Egn, giver Foreningen sine Medlemmer Rejsepenge, og forlanger saa, at de skal rejse. Hver Dag eller — hvis Medlemmet bor i nogen Afstand — med korte Mellemrum skal det arbejdsløse Medlem indføre sit Navn i en Bog; ellers faar han ikke Understøttelsen. Ethvert Medlem skal, hvadenten han er understøttelsesberettiget eller ej, meddele Afdelingssekretæren, naar han mangler Arbejde. Hver Maaned indberetter Afdelingssekretæren til Centralbestyrelsen, hvormange arbejdsløse Medlemmer han har, hvormeget han har udbetalt i Understøttelse, hvormange Rejsende der har søgt Arbejde hos ham, og hvorledes Forholdene i Faget overhovedet er. Disse Beretninger giver, naar de samles og sammenlignes, god Vejledning med Hensyn til Efterspørgsel efter Arbejdere eller Tilbud af Arbejdskraft paa de forskellige Steder. De store Byrder. Understøttelsen af de Arbejdsløse medfører, maa opfordre Foreningerne og dens enkelte Medlemmer til at gøre Alt for at skaffe de ledige Medlemmer Arbejde; hvis ikke Broderkærligheden opfordrede dertil, saa maatte i alt Fald Selvinteressen tilskynde de Medlemmer, der har Arbejde, til at lede efter Pladser for deres mindre heldigt stillede Brødre. Saavel for Arbejderne som for Arbejdsgiverne er det en stor Fordel, naar Fagforeningerne tager sig af de Arbejdsløse.

Den Sygehjælp, Foreningerne yder, varierer i Almindelighed mellem 5 og 10 sh. om Ugen.

Alderdomsunderstøttelsen er endnu mere forskellig. »The Amalgamated Society of Engineers« giver til Medlemmer, der er over 55 Aar, som har været 25 Aar i Foreningen, og som ikke længere er i Stand til at arbejde i deres Fag, 7 sh. om Ugen. Har Medlemmet været 30 eller 35 eller endog 40 Aar i Foreningen, faar han henholdsvis 8, 9 og 10 sh. om Ugen. Dette er den højeste Understøttelse, nogen Fagforening af Betydning yder.

Der gives ogsaa ofte nogen Understøttelse, i Form af en Sum en Gang for alle, til Medlemmer, der kommer saaledes til Skade, at de for bestandig helt eller

delvis mister deres Arbejdskraft, f. Ex. mister Synet eller bliver lamme.

Næsten alle Fagforeningerne yder Begravelseshjælp, — nogle meget rundeligt; den sædvanlige Hjælp er 10 eller 12 Pd. St. Nogle faa Foreninger samler ogsaa et Fond ind til Enkeforsørgelse.

Bestemmelse om Udbetalingen af de fleste af disse forskellige Understøttelser tages af Afdelingsbestyrelsen. Dog udkræves der en Ordre fra Centralbestyrelsen, naar Talen er om Understøttelse i Anledning af Arbejdsstridigheder. Alle de egenlige Fagspørgsmaal hører ind under Centralbestyrelsen. Dens Samtykke udkræves til at sætte en Strike i Scene. I alle Foreninger, hvor der foretages en Udjævning af Pengemidlerne, følger dette jo af sig selv: hvad en Afdeling her gør i Spørgsmaal om Striker o. lign., berører jo ogsaa alle de andre Afdelinger. Centralbestyrelsen forhindrer mangelen en Strike, der vilde have fundet Sted, naar den enkelte Afdeling havde kunnet handle ganske paa egen Haand.

Der mangler selvfølgelig meget i, at Fagforeningerne omfatter den store Masse af de britiske Arbejdere; men de omfatter i det Hele de bedste Arbejdere i de respektive Fag. En Forening, der vil øve stor Indflydelse, maa naturligvis bestræbe sig for at omfatte et stort Antal af Fagets Arbejdere; — men stor Forsigtighed maa dog altid udvises ved Optagelsen af ny Medlemmer. Naar Foreninger giver Hjælp i Tilfælde af Arbejdsløshed, maa de passe paa, at de ny Medlemmer, der optages, er flinke Folk; thi de ikke-flinke Folk er dem, der oftest mangler Arbejde. Naar Foreningerne yder Syge- og Begravelseshjælp, maa de tage Hensyn til, om de Folk, der søger Optagelse, er sunde og kraftige. Naar en Arbejder optages som Medlem i en Fagforening, kan det da betragtes som et Slags Vidnesbyrd om hans Duelighed, og deri ligger til en vis Grad Retfærdiggørelsen af Foreningens Krav paa, at Medlemmet skal modtage en vis Minimums-Løn. Man hører ofte udtale den Formening, at Fagforeningerne forlanger, at alle Arbejderne, de være flinke eller uduelige, skal have den samme Løn. Dette er en Fejltagelse. De foreskriver kun en vis Minimumsløn, hvorunder deres Medlemmer ikke tør arbejde. Over denne Minimumsgrænse kan der være og er der mange Lønningsgrader. Og Fastsættelsen af Minimumslønnen

kan heller ikke siges at være vilkaarlig; den fastsættes faktisk ligesaa meget af Arbejdsgiveren som af Foreningen. Foreningen siger blot, at den ikke vil have Nogen til Medlem, der ikke modtager den i Faget og paa den paagældende Egn sædvanlige Løn; hvis den, der søger Optagelse, ikke faar saa stor en Løn, optages han ikke; faar han derimod en saadan Løn, saa har hans Arbejdsgiver, der har indrømmet saa stor en Løn, derved givet en vis Garanti for hans Brugbarhed ...

Vender man sig til den egenlige statistiske Betragtning af Fagforeningerne, saa falder Materialets Utilstrækkelighed strax i Øjnene. I de af »the Registrar of Friendly Societies« udgivne Aarsberetninger findes der ganske vist en aarlig Fagforenings-Statistik. Men denne omfatter kun circa 200 af de britiske Fagforeninger, og den berører desuden altfor faa af de Forhold, hvorpaa det kommer an. Ganske ensartede Oplysninger er det tilmed næsten umuligt at faa. De i det af Board of Trade udgivne Værk optagne Tabeller omfatter endog kun 18 Fagforeninger. Men for det første hører disse 18 Foreninger blandt de vigtigste, og hver enkelt af dem frembyder i og for sig Interesse; og for det andet faar man Oplysning om en ikke lille Række af Forhold for hver Forenings Vedkommende.

Den vigtigste af alle Foreningerne er »the Amalgated Society of Engineers«. Ganske vist omfatter ogsaa denne Forening kun en Brøk af Fagets samtlige Arbejdere; men Foreningen er dog saa stor, at Statistiken over den kaster Lys over Forholdene i Faget i det Hele. Den stiftedes i 1851 ved Sammensmeltning af alle de da bestaaende forskellige mindre Foreninger for »the engineering trade«, af hvilke nogle havde bestaaet lige siden 1823. Vi meddeler her et Uddrag af den Tabel, der angaar denne Forening (de her anførte Procenttal er fremkomne saaledes: Tallet af Arbejdsløse, af Syge og af Alderdomsforsørgede er beregnet i maanedlige Gennemsnitstal for de respektive Aar, og det maanedlige Gennemsnitstal er derefter udtrykt i Procent af det samlede Medlemstal ved Aarets Slutning):

Aar	Medlemsantal d. 31. Decb.	pCt. af Medlemmer, der modtog Understøttelse		
		som Arbejds- løse	som Syge	i Alderdoms- forsørgelse
1851.....	11829	1. ₆	1. ₄	0. ₁
1852.....	9737	8. ₄	1. ₅	0. ₃
1853.....	10757	0. ₈	1. ₅	0. ₃
1854.....	11617	1. ₃	1. ₅	0. ₃
1855.....	12553	3. ₅	1. ₇	0. ₃
1856.....	13405	3. ₂	1. ₇	0. ₄
1857.....	14299	3. ₇	1. ₇	0. ₄
1858.....	15194	9. ₈	2. ₄	0. ₅
1859.....	17790	3. ₄	1. ₇	0. ₆
1860.....	20335	1. ₂	1. ₆	0. ₆
1861.....	22862	3. ₂	1. ₇	0. ₆
1862.....	24234	6. ₅	1. ₃	0. ₆
1863.....	26058	5. ₄	1. ₉	0. ₆
1864.....	28815	2. ₃	1. ₃	0. ₇
1865.....	30984	1. ₈	1. ₃	0. ₈
1866.....	33007	2. ₄	1. ₆	0. ₇
1867.....	33325	6. ₄	1. ₉	0. ₈
1868.....	33474	8. ₃	2. ₀	0. ₉
1869.....	33539	7. ₈	2. ₁	1. ₁
1870.....	34711	4. ₂	2. ₁	1. ₂
1871.....	37790	1. ₃	1. ₃	1. ₁
1872.....	41075	0. ₉	1. ₇	1. ₀
1873.....	42382	1. ₁	1. ₇	1. ₀
1874.....	43150	1. ₆	1. ₈	1. ₀
1875.....	44032	2. ₁	1. ₉	1. ₁
1876.....	44578	3. ₀	2. ₀	1. ₂
1877.....	45071	4. ₇	2. ₁	1. ₁
1878.....	45408	6. ₅	2. ₂	1. ₂
1879.....	44078	13. ₃	2. ₄	1. ₈
1880.....	44692	5. ₉	2. ₂	2. ₁
1881.....	46101	3. ₅	2. ₂	2. ₂
1882.....	48388	1. ₈	2. ₂	2. ₄
1883.....	50418	2. ₃	2. ₂	2. ₄
1884.....	50681	5. ₁	2. ₃	2. ₆
1885.....	51689	6. ₂	2. ₁	2. ₇
1886.....	52019	7. ₁	2. ₅	2. ₈

Foreningens Indtægt var

1851....	22.107	Pd. Sterl.
1861....	56.133	—
1871....	91.271	—
1881....	132.506	—
1886....	173,937	—

Indtægten skyldtes aldeles overvejende Bidrag fra Medlemmerne. I 1886 bidrog Medlemmerne saaledes 167,000 Pd. Sterl., medens der i Indskudspenge (Entrance fee) knap erlagdes 2000 Pd. Sterl., og i Rente indkom der af Foreningens Kapital knap 3000 Pd. Sterl. — Renten af Kapitalen var ellers i Halvfjerdserne og Firserne betydeligt større, nemlig 4000, 5000, ja endog indtil 6300 Pd. Sterl.; men i de daarlige Aar er der blevet forbrugt af Formuen, og Renten er følgende gaat ned. — Ogsaa Indskudspengene var i 1886 forholdsvis smaa; i de gode Aar har de kunnet løbe op til 3000, 4000 Pd. Sterl., ja i 1872 — det bedste Aar! — endog til 4871 Pd. St. (Maximum). — Derimod har Medlemmerne aldrig bidraget saa meget som i 1886, absolut set. Relativt taget, er der ét Aar, hvor Medlemmerne maatte bidrage lidt mere: i 1852 maatte hvert Medlem gennemsnitligt bidrage 3 Pd. 4 s. 5½ d. Derefter sank Bidragene pr. Hoved til 2 Pd. Sterl. eller 2¼ à 2½ Pd. St. I det daarlige Aar 1879 gik Bidraget pr. Hoved op til 2 Pd. 17 s. 2¼ d.; det sank atter, — men steg senere betænkeligt. I de sidste 10 Aar har Medlemsbidragene udgjort:

Aar	Absolut Sum £	Pr. Medlem		
		£	s.	d.
1877	110779	2	9	2
1878	113485	2	9	12
1879	126056	2	17	2
1880	120414	2	13	11
1881	124109	2	13	10
1882	115176	2	7	7
1883	124504	2	9	5
1884	147818	2	18	4
1885	136513	2	12	10
1886	166638	3	4	1

Udgiften løb i de 36 Aar tilsammen ialt op til næsten 2,7 Mill. Pd. Sterl. — exclusive Administrationsudgifter, — nemlig:

til Understøttelse af Arbejdsløse	1,327,000	Pd. Sterl.
- — - Syge.....	586,000	—
- Alderdomsforsørgelse	368,000	—
- Erstatning til Invalider.....	46,000	—
- Begravelseshjælp.....	182,000	—
- Hjælp til andre Fagforeninger	84,000	—
- særlige Understøttelser	64,000	—

Men der er stor Forskel mellem de enkelte Aar. For det første er der betydelig Forskel paa det samlede Udgiftsbeløb: medens det samlede Udgiftsbeløb pr. Medlem i de gode Aar i Halvfjerdsernes første Halvdel kun udgjorde noget over 1 Pd. Sterl., løb det i 1879 — det værste Aar! — op til over 5½ Pd. Sterl.; i Firsernes Begyndelse bedrede Forholdet sig, indtil det atter blev galt i Firsernes Midte: i 1885 udgjorde Udgiftsbeløbet pr. Hoved 3½ Pd. Sterl., og i 1886 endog næsten 4 Pd. Sterl. For det andet er der ogsaa Forskel mellem den Maade, hvorpaa den samlede Udgift fordeler sig mellem de enkelte Poster. Begravelseshjælpen er i uafbrudt Stigen (den udgør nu næsten 9000 Pd. Sterl. aarlig), og Alderdomsforsørgelsesudgiften voxer ogsaa uafbrudt, men Udgiften til Arbejdsløse fluktuerer selvfølgelig stærkt.

I Tabellen paa næste Side anfører vi for hvert af Aarene 1851—86 først »Aars-Udgiften«; — dernæst særligt de tre Hovedposter: Udgiften til Arbejdsløse, til Syge og Alderdomsforsørgelse. I Kolonnen angaaende Udgiften til de Arbejdsløse afspejler Fluktuationen mellem gode og daarlige Tider sig med stor Tydelighed: man sammenholde særligt Halvfjerdsernes første Halvdel med de foregaaende og med de efterfølgende fem Aar, fremdeles 1882—83 med 1884—86 osv.

Aar	Aars-Udgift £	Udgift til		
		Arbejdsløse £	Syge £	Alderboms- forsørgelse £
1851.....	11488	5111	2809	120
1852.....	47224	46670	3789	385
1853.....	12492	2622	4047	503
1854.....	16388	4364	4332	518
1855.....	23345	12278	5045	585
1856.....	24967	12803	5292	714
1857.....	30179	14160	5980	898
1858.....	51716	35390	6778	1449
1859.....	36355	15863	8094	2109
1860.....	29228	7841	8421	2370
1861.....	42939	20474	9816	2439
1862.....	63565	39116	10847	2654
1863.....	62380	32653	12580	3105
1864.....	51518	16425	13612	3902
1865.....	49172	14070	13785	5184
1866.....	60448	22782	13712	5232
1867.....	99061	58243	15557	5982
1868.....	109309	64979	16992	7123
1869.....	104929	59980	17777	8055
1870.....	79039	32707	18195	8994
1871.....	57412	12357	18496	8942
1872.....	63390	15377	18563	9116
1873.....	65875	15562	18922	9477
1874.....	80489	21093	20014	10430
1875.....	94157	31560	22495	11109
1876.....	109208	45036	23242	12538
1877.....	120805	54470	23257	13858
1878.....	146967	75552	24054	15706
1879.....	245598	149931	26514	17730
1880.....	138629	62113	24202	20958
1881.....	116293	40017	25672	23524
1882.....	101971	23043	26272	26311
1883.....	123215	35252	27418	28496
1884.....	172200	62310	29074	30519
1885.....	187312	76669	30877	32608
1886.....	180964	86460	30462	33951

Efter at have set de foranstaaende Tal, vil man forstaa, at Foreningen ved Slutningen af de forskellige Aar har haft meget forskellige Summer i Behold. I 1865, 1866 og 1867 havde Beholdningen hævet sig til resp. 115,000, 138,000 og 125,000 Pd. Sterl. I 1868, 1869 og 1870 gik den ned under 100,000 Pd. Sterl.; men i Halvfjerdsernes første Halvdel gik den atter meget stærkt opad, og naaede i 1875, 1876, 1877 og 1878 resp. 265,000, 275,000, 275,000 og 252,000 Pd. Sterl., men i 1879 og 1880 faldt den til resp. 141,000 og 130,000 Pd. Sterl.; i 1881—84 var der ganske vist nogen Opgang; men hvad der da blev vundet, tabtes atter i 1885 og 1886, saa at Kapitalen d. 31. Decbr. i disse to Aar kun var henholdsvis 119,000 og 112,000 Pd. Sterl. Den er altsaa nu lavere end den var for tyve Aar siden, uagtet Foreningens Medlemstal er stegen fra c. 30,000 til c. 50,000.

Tabellen indeholder ogsaa en Kolonne om Arbejds-lønnen. Men Oplysningerne derom gaar saa lidt i Detailler, at de i Virkeligheden bliver temmeligt intet-sigende. De siger ikke stort mere, end at Minimums-lønnen (pr. Uge) i Landets forskellige Egne varierede mellem 18—24 sh. for tredive Aar siden og 26—38 sh. nuomstunder. Den laveste Minimumsløn betales i smaa af-sides liggende Landsbyer. Disse Lønningssatser gælder ikke for Fagets Medlemmer i Almindelighed, men for Fagforeningsmedlemmerne; Ikke-Foreningsmedlemmer faar i Almindelighed 5 à 10 pCt. mindre i Løn.

Tabellen indeholder endelig en Kolonne om Ar-bejdsugens Timetal. I de tyve Aar før 1870 varierede Arbejdsugens Timetal mellem 56 og 63. Fra 1872—1878 var det i England 54, i Skotland 51. Siden 1879 har Arbejdsugens Timetal over hele Stor-britannien været 54.

Aaret 1852 var et aldeles abnormt Aar for denne Forening: Medlemstallet tog af, Udgiften til Arbejds-løse var enorm, og uagtet der paalagdes Medlemmerne ekstraordinære Skatter, forslog de dog ikke til at dække Udgifterne; der maatte søges andre Midler til Udgifternes Dækning. Hvor enorm Udgiften til de Arbejdsløse var i 1852, ses af følgende Forholdstal: Naar Udgiften til de Arbejdsløse fordeles over alle For-eningens Medlemmer, androg den:

i 10 Aar under $\frac{1}{2}$ Pd. Sterl. pr. Foreningsmedlem,	
i 10 - mellem $\frac{1}{2}$ og 1 Pd. St. -	—
i 1 - (1858) 2 Pd. St. 6 s. 7 d. -	—
i 1 - (1879) 3 - 8 - $\frac{1}{2}$ - -	—
i 1 - (1852) 4 - 16 - 0 - -	—

Ulykkerne i 1852 kom fra en stor *Lock-out*, der ramte næsten hele Faget, og som fremkaldtes ved nogle Fordringer, Foreningen stillede med Hensyn til Akkordarbejde og Overarbejde.

Bortset fra det rent abnorme Aar 1852 var 1879 det værste Aar for Foreningen: Medlemstallet tog af, Tallet paa Arbejdsløse og Hjælpen til de Arbejdsløse steg højere end i noget tidligere eller senere Aar, Medlemmerne maatte betale svære Bidrag og af Formuen blev der fortæret stærkt. I Begyndelsen af Firserne bedredes Situationen betydeligt, men i 1884, 1885 og 1886 var Tallet af Arbejdsløse atter ualmindeligt stort. Omvendt udviser de ovenmeddelte Tal tydeligt, hvor glimrende et Aar 1872 var.

I Virkeligheden er Trykket paa Foreningsmedlemmerne i de ugunstige Aar endnu tungere end Gennemsnitstallene angiver. Gennemsnittet af Udgiften pr. Medlem er kommet frem ved at dividere det samlede Medlemstal ind i Udgiftssummen; — men i Virkeligheden betales Bidragene kun af de Medlemmer, der ikke faar Understøttelse, og i Aarene med stor Arbejdsløshed maa følgelig de betalende Medlemmer betale mere end det Gennemsnitstal, der er udregnet paa den anførte Maade, udviser. I Aarene med stor Arbejdsløshed er der Mange at understøtte og Færre end ellers at opkræve Penge hos, og disse Færre, der nu skal ud med ekstraordinært mange Penge, har selvfølgelig i de daarlige Aar sædvanligvis mindre at disponere over end ellers. Det er derfor ikke til at undres over, at Tilgangen til Foreningerne er svagere i de daarligere Aar end i de gode, ja at der endog kan være Afgang. Det er snarere til at undres over, at Afgangen ikke er langt større, end den er; — Medlemmerne holder i det Hele beundringsværdigt godt ud.

Vi har i det foregaaende givet en Idé om, hvad det er for Oplysninger, man kan faa af det foreliggende Værks Tabel over en af Fagforeningerne. Omtrent den samme Art Oplysning faas af de Tabeller, der omhandler de andre Fagforeninger. Og samler man Oplysningerne

sammen, faar man et godt Bidrag til Belysning ikke blot af de respektive Fagforeningers Udvikling, men overhovedet til Belysning af Fagets Forhold, ja af Industriens i Almindelighed. Thi uagtet Fagforeningerne, som sagt, kun omfatter en Brøk af Fagenes Arbejdere, saa er der dog et meget nøje Sammenhæng imellem Foreningerne og de industrielle Fag i Almindelighed.

Pladsen tillader os ikke at citere stort mere af Værket, end hvad allerede er blevet anført. Kun en enkelt Notits tør vi endnu give Plads:

Naar Procent-Tallet af Medlemmer, der modtog Understøttelse som Arbejdsløse («unemployed benefits»), beregnes paa samme Maade som ovenfor angivet, faas følgende Tal for sex betydelige Fagforeninger i nedennævnte Aar:

Aar	Maskin- arbejdere	Snedkere	Damp- maskine- arbejdere	Jernstøbere	Jernskibs- byggere	Smede
1866.....	2 ₄	0 ₅	1 ₁	6 ₄	-	6 ₅
1867.....	6 ₃	2 ₈	3 ₂	15 ₅	-	3 ₂
1868.....	8 ₃	2 ₅	5 ₇	18 ₀	-	2 ₇
1869.....	7 ₈	4 ₀	5 ₄	15 ₅	-	1 ₂
1870.....	4 ₂	4 ₅	2 ₂	6 ₉	-	1 ₂
1871.....	1 ₃	3 ₅	0 ₅	2 ₄	-	0 ₅
1872.....	0 ₅	1 ₃	0 ₅	1 ₄	-	0 ₅
1873.....	1 ₁	1 ₀	0 ₇	3 ₂	1 ₁	0 ₄
1874.....	1 ₆	0 ₃	0 ₈	3 ₉	2 ₄	0 ₉
1875.....	2 ₄	0 ₈	1 ₂	3 ₅	5 ₈	1 ₅
1876.....	3 ₆	0 ₈	2 ₀	5 ₇	8 ₅	2 ₀
1877.....	4 ₇	1 ₁	2 ₇	9 ₁	7 ₇	2 ₀
1878.....	6 ₅	2 ₅	4 ₇	14 ₆	9 ₂	4 ₄
1879.....	13 ₃	7 ₆	10 ₁	22 ₃	20 ₄	11 ₁
1880.....	5 ₉	6 ₃	3 ₅	10 ₉	7 ₃	2 ₇
1881.....	3 ₅	4 ₂	2 ₁	7 ₈	1 ₇	1 ₂
1882.....	1 ₈	3 ₀	1 ₁	4 ₃	0 ₇	0 ₇
1883.....	2 ₃	3 ₂	1 ₄	4 ₃	1 ₂	1 ₀
1884.....	5 ₁	4 ₀	2 ₅	7 ₂	20 ₀	9 ₂
1885.....	6 ₂	6 ₁	4 ₄	10 ₀	22 ₃	15 ₉
1886.....	7 ₄	7 ₈	5 ₈	13 ₉	22 ₂	14 ₄

Alle disse Foreninger havde altsaa store Mængder af arbejdsløse Medlemmer i 1884, 1885 og 1886,

omend Forholdene ikke var saa gale som i 1879; — men ikke blot var der megen Arbejdsløshed: i dem alle var der desuden en usædvanlig stor Sygelighed. Omvendt var Sygeligheden i det gode Aar 1872 usædvanlig ringe (jfr. ovenfor Tallene for Amalg. Soc. of Eng.); — Fagforenings-Statistiken bekræfter Sætningen om, at i de gode Arbejdsaar er der forholdsvis ringe Sygelighed, — enten fordi den større Fortjeneste gør, at Arbejderne lever bedre, eller ogsaa fordi — Arbejderne ikke giver sig Tid til at være syge.

Hvad endelig angaar Tallet af Alderdomsforsørgede, er det i uafbrudt Stigen omtrent i alle Foreningerne.
